

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 października 2012 r.,
sprawy **Ł. P.**
skazanego z art. 244 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 21 października 2011 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
z dnia 24 lutego 2011 r., /.../,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża skazanego Ł.P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 21 października 2011 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 24 lutego 2011 r., którym Ł. P. skazany został za przestępstwo zakwalifikowane z art. 244 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie: 1) art. 8 § 1 i § 2 kpk przez rozstrzygnięcie w sprawie w oparciu o wyrok zapadły przeciwko oskarżonemu w innej sprawie, wbrew zasadom wyrażonym w tym przepisie, 2) art. 366 § 1 kpk przez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym dotyczących

zarzutu niewspółmierności kary i możliwości zastosowania art. 69 kk w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary i ograniczenie ustaleń dotyczących stopnia społecznej szkodliwości czynu do przywołania oceny społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego uprzednio, co do którego Sąd już orzekał, 3) art. 410 § 1 kpk poprzez niepodjęcie próby rekonstrukcji stanu faktycznego na podstawie zgromadzonych dowodów i orzekanie na podstawie okoliczności zaistniałych w innej sprawie przeciwko oskarżonemu, 4) art. 457 § 3 poprzez brak rzetelnego ustosunkowania się do każdego z zarzutów podniesionych w środку odwoławczym oraz wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach argumentami, dla których uznano poszczególne zarzuty apelacji bezzasadne”, wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”, co oczywiste Sądowi odwoławczemu.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego Ł. P. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

Nie może być najmniejszej wątpliwości co do tego, że Sąd Okręgowy, orzekając w tej sprawie, nie dopuścił się naruszenia przepisów art. 8 kpk, formułującego zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego, natomiast przywołanie przez ten Sąd w uzasadnieniu swego orzeczenia faktu uprzedniego skazania oskarżonego za przestępstwo zakwalifikowane z art. 177 § 2 kk na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz orzeczonym zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych, w kontekście wymiaru kary w tej sprawie, a nawet, odpowiednio, społecznej szkodliwości czynu będącego przedmiotem tego postępowania, było nie tylko w pełni procesowo uprawnione, ale także konieczne. Nie ma to nic wspólnego z samodzielnością jurysdykcyjną sądu karnego.

Niezasadne są również zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisów art. 366 § 1 kpk, art. 410 § 1 kpk i art. 457 § 3 kpk, o czym przekonuje rzetelna lektura uzasadnienia orzeczenia tego Sądu. Poza, także

trafnym, stwierdzeniem, że doręczenie odpisu niewłaściwego dokumentu nie mogło mieć wpływu na treść orzeczeń wyrokujących w tej sprawie Sądów, całość rozważań Sąd Okręgowy poświęcił kwestii wymiaru kary, dzieląc wywody tego dotyczące zawarte w uzasadnieniu orzeczenia Sądu pierwszej instancji, a następnie prezentując pełną i przekonującą argumentację dotyczącą społecznej szkodliwości przypisanego skazanemu czynu, rodzaju orzeczonej kary i jej wymiaru. Trafnie również Sąd Okręgowy wywiódł, dlaczego w stosunku do skazanego konieczne było orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności, ze słusznym wskazaniem na niepoprawność sprawcy. Uwzględnione zostały w tym zakresie wszystkie przeprowadzone dowody, istotne także dla oceny społecznej szkodliwości przypisanego czynu i wymiaru kary, które zostały wskazane i ocenione w uzasadnieniu Sądu odwoławczego spełniających wymogi określone w art. 457 § 3 kpk.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.